



பாடல்களை ரசிக்கும் எம்மை வியப்படைந்து பார்த்து புன்னகைத்தார்.

‘தமிழனுக்கு தமிழனாக இருப்பதால் முகம் கொடுக்க நேரம் சிக்கல்கள் எவை?’

எனக்கு அக்கணத்தில், மகநிலை சமீக வலதைத் தளவிவாதத்துக்குக் காரணமான அக்களே விநினைவுக்கு வந்தது. எனது இனவாத நண்பர்கள் அதில் மாறி மாறிச் சொன்ன விடயம் என்னவென்றால், ‘தமிழனுக்கு தமிழனாக இருப்பதால் முகம் கொடுக்க நேரம் பிரச்சினைகள் எவையுமில்லாங்கையில் இல்லையென்பதாகும். அவ்வாறானதொரு நண்பன் மகநிலையில் கிண்டலாக எழுதியிருந்த விதத்தில் (அவர் புரிந்து கொண்டிருக்கும் விதத்தில்) தமிழனுக்கு தமிழனாக இருப்பதால் முகம் கொடுக்க நேரம் சிக்கல்கள் என்பவை ஈழத்துக்கென தனியானதொரு தசையக் கொடி, தசையக் கீதம் இல்லாமலிருத்தல், தனியான காவல்துறை இல்லாதிருத்தல் போன்ற சில ஆகும்.

“தமிழனாக இருப்பதால் முகம் கொடுக்க நேரம் சிக்கல்கள் பற்றிக் கேட்கிறீர்கள். களே விநியையே புதிலும் இருக்கிறது. வேறென்ற காகவும் இல்லை. நாங்கள் தமிழர்களாக இருப்பதுவே சிக்கலுக்குரியதாகத்தான் இருக்கிறது.”

நான் யாழ்ப்பாணத்தில் சந்தித்த தமிழர்கள் அந்நேரது புதிலும் இவ்வாறானதான் இருந்தது. எனது தசைப்பற்று மிக்க தோழன் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் விதத்தில் தனியான தசையக் கொடி, தனியான தசையக் கீதம் போன்ற சில்லறைக் காரணங்களை விடவும், தமிழர்களுக்கு – விஷேசமாக யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களுக்கு தாம் முகம் கொடுக்க நேரம் சிக்கல்கள் பல இருக்கின்றன. அதில் பிரதானமானது மொழிப் பிரச்சினையாகும். பொதுவாக தமிழர்கள் எனும் போது திறையில் வாழும் சிங்களம், தமிழ் ஆகிய இரண்டு மொழிகளையும் அறிந்திருக்கும் தமிழர்களை மாதிரி நினைவில் கொள்பவர்கள், மீன்று தசைப் தகாலமாக சிங்கள சமீகத்திலிருந்தும் முற்றுமுழுதாகத் திரமாகி வாழ நேர்ந்திருக்கும் யாழ்ப்பாணத் தமிழர்களைக் குறித்து எண்ணிப் பாரக்க மறந்துவிடுகிறார்கள்.

“ஓய்வியல், அரசு பாடசாலகைளக்கான நியமனம், ஊதியக் கொடுப்பனவுகள், பதவியுயர்வு போன்ற கொழும்பு அரசு அலுவலகங்களக்குச் சம்பந்தமான அனதைத்துக் கடிதங்களும் யாழ்ப்பாணத் தவர்களக்கு இப்போதும் கட்ட அனுப்பி வகை கப்படுவது முற்றுமுழுதாக சிங்கள மொழியில் தான். சிங்களத்தில் ஓரிரு வாக கியங்களபைப் பசே இங்குள்ள சிலரால் முடியுமென்ற போதும், சிங்கள மொழியில் வரும் கடிதமொன்றை வாசித்துப் புரிந்து கொள்ள முடிந்தவர்கள் எவரும் இங்கு இல்லையென்றே கிறலாம். எனவே இததைத் தாண்டிய பிரதான சிக்கல் வேறேதோ?” எனக் கேட்கிறார் நான் சந்தித்த அருடத்தந்தை திரு.ஐ.டீ. டிக்ஸன் அவர்கள். யாழ்ப்பாணத்தில் நாங்கள் சந்தித்தவர்களிடையே சிங்கள மொழியைப் பசேவும், வாசிக்கவும், எழுதவும் தெரிந்த ஒரே ஒரு நபர் அவர்தான். தற்போது யாழ்ப்பாண தசையக் கல்வியியல் கல்லூரியில் தமிழாசிரியர்களக்கு சிங்கள மொழியைக் கற்பித்து வரும் ஓரையொரு பரோசிரியரும் அவர்தான்.

மலேதிகமாக அவரால் சய்யப்படும் மிகப் பெரிய சவேயானது, யாழ்ப்பாணத் தவர்களக்கு கொழும்பிலிருந்து சிங்கள மொழியில் வரும் அரசாங்கக் கடிதங்களை மொழிபெயர்த்துக் கொடுத்து உதவுவதாகும். ஆகவே மொழிச் சிக்கல்

காரணமாக அம் மக்கள் படும் அல்லல்களை நன்கறிந்தவர்கள் அவரபைப் போன்றவர்கள் தான்.

யாழ்ப்பாணத்தில் நான் சந்தித்த தமிழர்கள் கபறும் விதத்தில், பாரிய சிக்கல்களை அவர்கள் எதிர்கொள்ள நேர்வது காவல்துறையினரை நாடிச் செல்லும் போதுதான். வடக்கின் காவலநிலையங்களில் அதிகளவில் சிங்களவர்கள் தான் பணிபுரிகிறார்கள். தமிழ் மொழியை அறிந்த அதிகாரியொருவர் ஓவ்வொரு காவலநிலையத்தில் பணியில் அமர்த்தப்பட்டிருக்கிறார் எனச் சொல்லப்பட்ட போதிலும், அது மாதிரிப் போதுமானதாகும் சந்தர்ப்பங்கள் குறைவு.

“ஒரு நாள் நான் ஒரு முறை பாட்பின்பைப் பதிவு செய்வதற்காக போலீஸுக்குச் சென்றிருந்தேன். நான் கபறியவற்றை அங்கிருந்த அதிகாரி சிங்களத்தில் எழுதிக் கொண்டார். எனக்கு சிங்களத்தில் ஒரு அட்சரம் கபடத் தெரியாது. அந்த அதிகாரி நான் கபறியவற்றைத் தான் மொழிபெயர்த்து எழுதியிருக்கிறார் என என்னால் எப்படி உறுதிப்படுத்த முடியும்? பிறகு நான் காவலநிலையை பொறுப்பதிகாரியை சந்தித்து நான் கபறவந்ததை ஆங்கில மொழியில் கபிதம் மபலமாக கையளித்தேன். நான் அவ்வாறு செய்த போதும், ஆங்கில மொழியையும் அறியாத சாதாரண பொதுமக்கள் அதைச் செய்வது எவ்விதம்?”

இவ்வாறு அம் மக்கள் வாழ்நாள் முழுவதும் அனுபவிக்க நேர்ந்திருக்கும் சிக்கல்களின் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை மாதிரி, ஐக்கிய நாடுகள் வளர்ச்சித் திட்ட அமைப்பில் செயற்திட்ட ஒருங்கிணைப்பாளராகப் பணியாற்றிய திரு.பரமநாதன், என்னிடம் தெரிவித்தார். காவலநிலையமொன்றில் தமிழ் மொழி தெரிந்த அதிகாரியொருவர் இல்லாதவிடத்தில், தமிழ் மொழிபெயர்ப்பாளர் ஒருவரது உதவியைப் பெற்றுக் கொள்ள விண்ணப்பிக்க முடியுமாயினும் கபட, சிக்கலாக இருப்பது அவ்வாறானதொரு மொழிபெயர்ப்பாளர் யாழ்ப்பாணத்தில் கிடைப்பது அபபரவமாக இருப்பதுதான். அரூட்தந்தை டிக்ஸன் அவர்களின் வார்த்தைகளில் கபறுவதாயின் “ஒரு வருடத்துக்குள் செய்து முடிக்க முடியுமான காரியமானது, அவ்வாறு காத் துக் கொண்டிருந்தால் ஐந்து வருடங்களாவது இழுத்தடிக் கப்படும்.”

தமது தாய் மொழியில் காரியங்களதைத் தொடர்ந்து செய்ய எந்தவொரு குடிமகனுக்கும் இருக்கும் உரிமையைக் குறித்தும், இங்கு தமிழர்கள் சிங்கள தலமைத்தைவ சமபகத்தின் கீழ் முகம் கொடுக்க நேர்ந்திருக்கும் அநீதங்கள் குறித்தும் பசேப்பட வணேபியிருப்பதோடு, யுத்தத்தின் பின்னர் இன ஒற்றுமையைக் கபடியழைப்பும் போது சிங்களம், தமிழ், ஆங்கிலம் ஆகிய மும் மொழிகளையும் அனதைது இலங்கையரும் கற்றறிந்து வதை திருப்பதன் முக்கியத்துவத்தையும் இங்கு மறந்து விட முடியாது.

“தற்கில் சிங்களவர்கள் பலரும் தற்போது தமிழ் மொழியைக் கற்கிறார்கள் அல்லவா? ஏன் அவ்வாறு வடக்கிலிருப்பவர்களால் சிங்கள மொழியைக் கற்றுக் கொள்ள முடியாது?” என தற்கிலிருக்கும் சிலர் கேட்கிறார்கள். எனினும் தற்கிலிருப்பவர்களுக்கு தமிழ் மொழியைக் கற்றுக் கொள்வதற்காக இருக்கும் வசதி வாய்ப்புகள் எவையும், வடக்கிலிருப்பவர்களுக்கு சிங்கள மொழியைக் கற்றுக் கொள்வதற்காக இல்லா என பதகைக் குறித்து, அவ்வாறு குற்றம் கபறுபவர்கள் சிந்திப்பதில்லை. சூற்றுலாப் பயணிகளாக யாழ்ப்பாணத்தின் பிரசித்தமான சூற்றுலாத் தலங்களக்கு மாதிரிச் சென்றுவிட்டு மீண்டும் கொழும்புக்குத் திரும்பி வரும்



